

Žlutá tapeta

Nestává se často, že by si takoví obyčejní lidé, jako jsem já s Johnem, na léto pronajali honosné rodinné sídlo.

Takovou rezidenci v koloniálním stylu, usedlost přecházející z generace na generaci, řekla bych i dům, kde může strašit, což by sice pro romantickou duši byl vrchol blaženosti, ale to už bych od osudu chtěla příliš.

Stojím si ale za tím, že na něm je něco divného.

Proč by ho jinak pronajímali tak levně? A proč by tak dlouho zůstával neobývaný?

John se mi posmívá, jak jinak, s tím ale člověk v manželství počítá.

John je praktický až do krajnosti. Víru nemůže vystát, z pověr mu naskakuje husí kůže a neskrývá výsměch, když je řeč o něčem, na co se nedá sáhnout, co nelze přesně popsat a změřit.

John je lékař a možná že právě to - (ovšemže bych tohle nesvěřila živé duši, ale tenhle papír je docela neživý a navíc mi je velkou úlevou) - možná že právě to je jeden z důvodů, proč se můj stav nelepší rychleji.

On očividně nevěří, že jsem nemocná!

Co se s tím ale dá dělat?

Když renomovaný lékař, a ještě k tomu váš vlastní manžel, ujišťuje příbuzné a známé, že to opravdu nic není, jen přechodné stavy úzkosti a mírná náchylnost k hysterii, co má člověk dělat?

Můj bratr je také lékař, a rovněž renomovaný, a říká to samé.

Tak užívám fosfáty nebo fosfany (ať už to je, co chce) a také posilující nápoje, procházky, čerstvý vzduch a cvičení, a dokud se zase nebudu cítit dobře, mám přísně zakázáno jakkoli „pracovat“.

Já sama s jejich přístupem nesouhlasím.

Domnívám se, že by mi vhodná práce přinášející trochu vzruchu a rozptýlení jen prospěla.

Ale co nadělám?

Chvilku jsem psala jim navzdory, ale opravdu mě to značně vyčerpává. Musím to totiž dobře tajit, nebo pak vydržet jejich rozhořčení.

Občas si představuju, že kdybych se ve svém stavu nesetkávala s tolika projevy nesouhlasu, ale s více lidmi a podněty – John však říká, že to úplně nejhorší, co můžu dělat, je myslet na svůj stav. Nutno přiznat, že mě to opravdu vždycky zkruší.

Tak to nechám být a povím něco o tom domě.

Je to tu nádherné! Stojí v podstatě na samotě, hodný kus stranou od cesty, do vesnice dobré tři míle. Připomíná mi anglická sídla, o nichž člověk čte v románech; jsou tu totiž živé ploty a zídky a vrata na zámek a nespočet domků pro zahradníky a další zaměstnance.

A zahrada tu je přímo rozkošná! Takovou zahradu jsem ještě neviděla - obrovskou a stinnou, plnou cestiček vroubených zimozrázem, podél nich vínem porostlá loubí a pod loubím lavičky.

Měli tu také skleníky, ty jsou ale nyní všechny zničené.

Šlo tu, myslím, o nějaké právní nejasnosti, něco s dědici a spoludědici. Každopádně tu léta nikdo nebydlel.

To bohužel bere vítr z plachet mojí duchařské teorii, ale nehledím na to. S tím domem je něco v nepořádku, cítím to.

Dokonce jsem o tom jednoho večera při měsíčním světle pověděla i Johnovi, on mi ale opáčil, že cítím leda tak průvan, a zavřel okno.

Někdy mě na něj přepadne taková nevysvětlitelná zlost. Dřív jsem určitě nebyla tak přecitlivělá. Nejspíš za to může ta záležitost s nervy.

Johnův názor ale zní, že takové pocity znamenají nedostatečnou sebekázeň. Snažím se tedy ze všech sil, abych se – alespoň před ním – ovládala, což mě nesmírně unavuje.

Náš pokoj se mi vůbec nelíbí. Chtěla jsem být v jednom v přízemí, který má vchod na terasu, okno porostlé růžemi a takové půvabné staromódní závěsy s potiskem! John o tom ale nechtěl ani slyšet.

Podle něj tam je jenom jedno okno, málo místa pro dvě postele a poblíž není žádný pokoj pro něj, kdyby chtěl spát jinde.

Je velice pozorný a milující a sotva mě nechá se hnout, aniž bych dostala speciální instrukce.

Na každou hodinu dne mám předepsaný rozvrh, zbavuje mě všeho, o co bych se měla starat, a tak si připadám hanebně nevděčná, že si toho dostatečně necením.

Řekl, že tu jsme jen kvůli mně, že si mám pořádně odpočinout a nadýchat se tolika čerstvého vzduchu, kolik je jen možné. „Cvičit můžeš, jen když máš dost sil,“ vysvětlil mi, „a tvá strava se částečně řídí tím, na co máš chuť, vzduch ale můžeš vstřebávat neustále.“ A tak jsme se nastěhovali do dětského pokoje úplně nahoře.

Je prostorný a vzdušný, téměř přes celé podlaží, okna hledí na všechny strany a vzduchu a slunce tu je habaděj. Původně tu byl dětský pokoj, pak pokoj na hraní a tělocvična, domnívám se, okna jsou totiž zamřížovaná jako kvůli dětem a ve stěnách jsou kruhy a další náčiní.

Malba a tapeta vypadají, jako by to tu obývala chlapecká škola.

Je stržená – ta tapeta – v celých cárech všude kolem hlavy mojí postele, asi tak vysoko, jak dosáhnu, a taky na pořádné části protější stěny dole u země. V životě jsem neviděla tak příšernou tapetu.

Potisk na ní patří mezi ty bombastické vzory páchající všemožné hříchy proti dobrému vkusu.

Ten vzor je dostatečně monotónní na to, abyste se v něm ztratili, dostatečně výrazný, aby vás pořád provokoval a nutil ke zkoumání, a když už chvíli sledujete ty ochablé nejisté křivky, náhle spáchají sebevraždu – vrhnou se někam v neuvěřitelném úhlu a skončí svou existenci v neslýchaných rozporech.

Barva té tapety je odpudivá až odporná, taková umouněná nečistá žlut, podivně vybledlá pomalu se měnícím slunečním světlem.

Na některých místech přechází v nevýraznou a přece řvavou oranž, jinde má chorobný sirný nádech.

Nedívím se, že ji ty děti nesnášely! Taky bych ji nesnášela, kdybych v tomhle pokoji musela bydlet delší dobu.

Támhle jde John, musím všechno sklidit – vadí mu, když napíšu byt' jen slovíčko.

Už jsme tu dva týdny a od toho prvního dne až doteď se mi nechtělo psát.

Ted' sedím u okna nahoře v tom otřesném dětském pokoji a nic krom nedostatku sil nestojí v cestě tomu, abych si psala po libosti.

John bývá pryč celé dny, a když má těžký případ, není tu někdy ani v noci.

Těší mě, že nejsem těžký případ!

Ale tyhle nervové problémy mě opravdu ubíjejí.

John netuší, jak moc skutečně trpím. Ví, že pro takové pocity není žádný důvod, a to mu stačí.

Samozřejmě, že to je jen z nervů. Moc mě tíží, že neplním žádné svoje povinnosti!

Chtěla jsem Johnovi pomáhat, být mu oporou a posilou, a namísto toho ze mě už je docela velká přítěž!

Nikdo by nevěřil, kolik úsilí mě stojí to málo, co ještě zvládám – obléci se, přijmout hosty, vydat pár příkazů.

Ještěže to Mary tak umí s děťátkem. Mám ho moc ráda!

A přece ho u sebe nesnesu, tak mě znervózňuje.

John asi v životě nebyl nervózní. Co ten se mi napošklebuje kvůli té tapetě!

Nejdřív se to tu i chystal nově vytapetovat, pak mi ale vysvětlil, že dopouštím, aby nade mnou získávala vládu, a že pro nervově nemocné je ze všeho nejhorší podřizovat se takovým výmyslům.

Podle něj by po výměně tapety přišla na řadu příliš masivní postel, pak zamřížovaná okna, po nich vrata na vrcholu schodů, a tak pořád dál.

„Vždyť víš, jak ti tohle místo svědčí,“ domlouval mi, „a taky, miláčku, přece nebudu ten dům opravovat kvůli třem měsícům.“

„Tak budeme bydlet dole,“ navrhla jsem, „tam jsou moc krásné pokoje.“

Vzal mě pak do náručí a šeptal, že jsem jeho hloupoučká holčička a že se klidně přestěhuje i do sklepa, když si to budu přát, a nádavkem ho ještě nechá vymalovat.

Ale s tou postelí a okny a tak má pravdu.

Je to vzdušný, příjemný pokoj, lepší si člověk přát nemůže, a taky bych samozřejmě nebyla tak pošetilá, abych mu to tu znepříjemňovala jen kvůli nějakému rozmaru.

Doopravdy se mi ten velký pokoj začíná docela líbit - jen kdyby tu nebyla ta strašná tapeta.

Z jednoho okna vidím zahradu, tajemné altánky v hlubokém stínu, divoce bující kdysi módní květiny, keře a sukovité stromy.

Z druhého zase mám kouzelný výhled na zátoku a maličké soukromé přístaviště, patřící k našemu pozemku. Z domu tam vede krásná stinná cestička. Pohrávám si vždycky s představou, že na všech těch cestičkách a v loubí vidím procházející se postavy, ale John mě varoval, abych se v žádném případě neoddávala fantazírování. S mojí představivostí a sklonem k vymyšlení příběhů by prý ty moje pocuchané nervy určitě vedly k všemožným představám, které by mě jen rozrušily, a měla bych používat vůli a zdravý rozum a držet tenhle zlozvyk na uzdě. Tak se snažím.

Někdy si říkám, že kdybych se jen cítila dost ve formě a mohla trochu psát, zmínil by se přetlak myšlenek a ulevilo by se mi.

Ale když se o to pokusím, dost mě to unavuje.

Nijak mi nepomáhá, že si o své práci nemůžu s nikým popovídat a poradit se. John mi slibuje, že až se můj stav jaksepatří zlepší, pozveme k nám na dlouhou návštěvu bratránka Henryho a sestřenku Julii. Říká ale, že by mi v tuhle chvíli spíš dal pod polštář petardy, než aby ke mně v mém stavu pustil tyhle neřízené střely.

Ráda bych se uzdravovala rychleji.

Ale na to nesmím myslet. Připadá mi, že ta tapeta dobře ví o svém neblahém vlivu!

Opakuje se na ní jeden bod, v němž se vzor svěsí jako zlomený krk a na vás hlavou dolů zírají dvě vyvalené oční bulvy.

Opravdu mě ten vzor štve, je tak protivný a pokračuje jakoby donekonečna. Plazí se nahoru, dolů, do stran, a ty nemožné nemrkající oči jsou úplně všude. Na jednom místě pruhy tapety špatně navazují a oči se táhnou až nahoru a pak zase až dolů podél švu, jedno vždy o trochu výš než to druhé.

Nikdy předtím jsem neviděla takhle expresivní věc, a to všichni víme, kolik expresivity některé věci mají!

Jako dítě jsem často před usnutím dlouho jen tak ležela a s holými stěnami a obyčejným nábytkem jsem si dokázala užít víc zábavy i děsuplných chvil, než většina dětí kdy zažije třeba ve hračkářství.

Vzpomínám si, jak vlídně pomrkávaly kulovité úchyty obrovského starého sekretáře a jedno křeslo vždycky vypadalo jako obzvlášť spolehlivý spojenec.

Mívala jsem pocit, že kdyby kterákoli z ostatních věcí působila příliš nazlobeně, stačilo by, abych na něj hupsla, a budu v bezpečí.

V tomhle pokoji spolu nábytek bohužel vůbec neladí, museli jsme ho totiž všechn přinést zespoda. Mám za to, že když to tu sloužilo jako pokoj na hraní, vynosili z dětského pokoje všechny věci, a není divu! Ještě jsem neviděla děti něco tak zdemolovat.

Tapeta, jak jsem se již zmínila, je místy stržená, ač drží pevněji než helvétská

víra – nechyběla jim ani zášť, ani vytrvalost.

Podlaha je poškrábaná, trčí z ní třísky a jsou v ní rýhy, i omítka je tu a tam vydlobaná, a tahle veliká masivní postel, kterou jsme v místnosti jedinou našli, vypadá, jako by prošla nejednou bitevní vřavou.

To mi ale ani trochu nevadí – jen ta tapeta.

Blíží se Johnova sestra. Je to hodně děvče a tak se o mě stará! Nesmím dopustit, aby mě přistihla při psaní.

Je vzorná a horlivá hospodyně a nedělá si naděje na žádnou lepší profesi. Jsem přesvědčená, že si myslí, že jsem onemocněla ze psaní.

Můžu ale psát, když je mimo dům, a z těchhle oken ji vidím pořádně daleko.

Jedno shlíží na cestu, půvabnou stinnou klikaticí se cestu, a z druhého se otevírá pohled na okolní krajinu. A že je krásná - vzrostlé jilmy a sametové louky.

Na téhle tapetě je ještě jakýsi spodní vzor v jiném odstínu, obzvlášť protivný, protože je vidět jen v určitém světle, a to ještě jen nezřetelně.

Ale tam, kde není vybledlý a kde je sluníčka jen pomálu, tam vidím něco divného, beztvareho, dráždivého, jakousi postavu, která se zdá se schovává za ten nápadný a směšný přední vzor.

Sestra je na schodech!

Tak jsme přečkali oslavy dne nezávislosti! Všichni zase odjeli a já jsem úplně vyčerpaná. Johnovi přišlo, že by mi udělalo dobře být trochu mezi lidmi, a tak u nás na týden byla matka a Nellie s dětmi.

Já jsem samozřejmě nezařídila vůbec nic. O všechno se teď stará Jennie.

I tak mě to ale stálo dost sil.

John říká, že jestli se rychleji nepostavím na nohy, pošle mě na podzim k doktoru Mitchellovi, specialistovi na ženské nervové choroby.

Já k němu ale za žádnou cenu nechci. Jedna známá se mu jednou dostala

do rukou a podle ní je stejný jako John a můj bratr, jen ještě horší!

Krom toho to není jen tak, někam se vypravit.

Mám pocit, jako by mi nic nestálo za jakoukoli aktivitu a jsem čím dál tím podrážděnější a hádavější.

Bezduvodně pláču, ostatně pláču skoro pořád.

Samozřejmě nepláču, když tu je John nebo kdokoliv jiný, ale jen když jsem sama.

Teď jsem ale hodně sama.

John kvůli těžkým případům často zůstává ve městě a Jennie je na mě hodná a nechává mě o samotě, když ji o to požádám.

Tak se trochu procházím po zahradě nebo po té rozkošné cestičce, posedávám pod růžemi na verandě a hodně často jen tak ležím tady nahoře.

I navzdory té tapetě se mi ten pokoj začíná doopravdy zamlouvat. Možná je to dokonce i kvůli ní.

Pořád na ni musím myslet!

Ležím tady v té posteli, s kterou nejde pohnout – myslím, že je přibitá k podlaze – a celé hodiny sleduju ten vzor. To vám řeknu, mám to úplně místo tělocviků. Začnu třeba dole, tamhle v rohu, kde je docela nedotčená, a potisící si umíním, že ten nesmyslný vzor tentokrát budu sledovat dokud nedojde k nějakému závěru.

Něco málo vím o zásadách designu, a tahle věc tedy nebyla navržena podle žádných radiál či na základě alternací, opakování, symetrie nebo čehokoliv jiného, o čem jsem kdy slyšela.

Opakuje se, samozřejmě, v jednotlivých pruzích, ale jinak ne.

Z jednoho úhlu pohledu každý pruh stojí sám o sobě a ty zduřelé křivky a rozmáchlá spleť čar – jakýsi „pokleslý románský sloh“ trpící deliriem tremens – se kolébají nahoru a dolů v izolovaných sloupcích pošetlosti.

Z jiného úhlu se ale propojují po úhlopříčkách a ty rozlézající se obrysy se řítí pryč v obrovských zkosených vlnách

optického děsu, jako masa chaluh, která se po líném převalování dala na úprk.

Celé to, zdá se, má ale taky horizontální rovinu, a já se až do vyčerpání snažím rozeznat pořadí toho vodorovného směřování.

Vodorovně navíc dali jeden pás hned pod strop, namísto ozdobného vlysu, což jen umocňuje ten zmatek.

Na jedné straně místnosti je tapeta téměř netknutá, a když tam nejde žádné boční světlo a svítí na ni jen přímé slunce sklánějící se k západu, stačilo by málo a viděla bych i ty radiály – ty groteskní nekonečnosti vypadají, jako kdyby měly nějaký společný střed a z něj se po hlavě vrhaly všechny stejně mimo.

Unavuje mě to sledovat. Asi si zdřímnu.

Nevím, proč si vedu tyhle zápisky. Nechce se mi.

Nestačím na to. A vím, že by to Johnovi připadalo směšné. Ale alespoň nějak musím vyjádřit, co si myslím a co cítím – člověku to tak uleví!

Nad úlevou ale začíná převažovat námaha.

Většinu času bych teď jen zahálela a ležela v posteli.

John říká, že hlavně nesmím zeslábnout, a nutí mi olej z tresčích jater, různé posilující nápoje a další věci, o pivu, vínu a různém vybraném mase ani nemluvě.

John je moc hodný! Má mě moc rád a nechce, abych stonala. Nedávno jsem se pokusila si s ním pořádně rozumně promluvit a řekla jsem mu, jak moc bych si přála, aby mi dovolil navštívit bratrance Henryho a sestřenku Julii.

Řekl mi ale, že bych nezvládla ani cestu, ani pobyt tam, a já si nijak nepomohla, protože mi začaly téct slzy, ještě než jsem domluvila.

Začíná pro mě být opravdu namáhavé udržet myšlenky. Je to asi těmi slabými nervy.

John byl tak hodný, že mě vzal do náručí a odnesl mě nahoru, uložil mě do postele, sedl si ke mně a četl mi, dokud mě to neunavilo.

Řekl mi, že jsem jeho miláček a opora a vůbec všechno, co má, a že se už kvůli němu musím vzchopit a být zdravá.

Říká, že pomoci si můžu jen já sama, že musím mít silnou vůli a ovládat se a nedovolit žádným bláznivým fantaziím, aby mě přemohly.

Utěšuje mě alespoň to, že děťátko se má dobře a je spokojené a nemusí být v tomhle pokoji s tou příšernou tapetou.

Kdybychom tady nebyli my, byl by tu ten můj drahoušek! Tak to vlastně dobře dopadlo! Nedovolila bych ani za nic, aby moje děťátko, človíček, na kterého působí každičká věc, přebývalo v takovémhle pokoji.

Nikdy dřív mě to nenapadlo, ale je opravdu dobře, že mi John nedovolil přestěhovat se, vydržím to o tolik snáz, než děťátko, to je jasné.

O ní se samozřejmě už nezmiňuju – mám dost rozumu – ale i tak ji nespouštím z očí.

Na té tapetě jsou věci, o nichž neví a nebude vědět nikdo kromě mne.

Za tím vnějším vzorem se každým dnem stále jasněji vynořují nějaké mlhavé obrysy.

Je to pořád jeden a ten samý tvar, ale v mnoha provedeních.

Jako kdyby se za tím vzorem shýbala a plazila nějaká žena. Vůbec se mi to nepozdává. Přemítám – říkám si – přeju si, aby mě John vzal odsud pryč!

S Johnem se mi o mém případě opravdu těžko mluví, protože toho tolik ví a protože mě má tak rád.

Včera v noci jsem se ale přece pokusila.

Svítil měsíc. Svítí nám dovnitř ze všech stran, stejně jako ve dne slunce.

Někdy to světlo úplně nenávidím, tak pomaloučku se vkrádá - a vždycky některým z oken.

John spal a já ho nechtěla probudit, tak jsem byla potichu a pozorovala měsíční svit na té zkrabacené tapetě, až jsem se začala bát.

Ta nezřetelná postava v pozadí vypadala, že začala lomcovat tím vzorem, úplně jako kdyby se chtěla dostat ven.

Opatrně jsem vstala a šla jsem prozkoumat, jestli se ta tapeta doopravdy hýbe, a když jsem se vrátila, byl John vzhůru.

„Co je, holčičko?“ řekl mi.
„Nechod' si tu takhle, nastydneš.“

Zdalo se mi, že to je dobrá příležitost k rozhovoru, tak jsem mu řekla, že se tu můj stav vážně nijak nelepší a že si přeju, aby mě odsud vzal pryč.

„Ale proč, miláčku!“ namítl, „máme to tu pronajaté ještě na tři týdny a nevidím žádnou možnost, jak odjet dřív.“

„Rekonstrukce u nás doma ještě není hotová a já v tuhle chvíli zkrátka nemůžu načisto zmizet z města. Samozřejmě, kdyby ti hrozilo nějaké nebezpečí, neváhal bych to udělat, ale ty na tom, moje milá, opravdu jsi lépe - ať už si to uvědomuješ, nebo ne. Miláčku, já jsem lékař a rozumím tomu. Přibýváš na váze a vrací se ti barva do tváří, máš větší chuť k jídlu, opravdu si o tebe dělám mnohem menší starosti.“

„Nevážím ani o chlup víc,“ opáčila jsem, „natožpak stejně jako dřív, a je možné, že mám větší chuť k jídlu večer, když tu jsi, ale ráno, když jsi pryč, to je mnohem horší!“

„Ach ty svatá prostoto!“ řekl a objal mě. „Ať je moje holčička tak nemocná, jak se jí jen zachce! Ale teď půjdeme spát, ať jsme ráno jako rybičky, a můžeme to probrat pak!“

„A nepojedeš nikam?“ zeptala jsem se zklamaně.

„Cože, to by přece nešlo, miláčku. Už tu budeme jen tři týdny, a pak pojedeme na nějaký pěkný několikadenní výlet,

zatímco Jennie bude dávat do pořádku náš dům. Opravdu na tom ale jsi lépe!“

„Na těle možná –“ nakousla jsem větu a ani ji nedokončila, protože se posadil a zadíval se na mě tak přísně a káravě, že mi zbytek uvízl v krku.

„Má drahá,“ promluvil, „žádám tě kvůli sobě i kvůli našemu dítěti, a také kvůli tobě samé, abys takovýmhle myšlenkám nedopřávala vůbec žádný prostor! Tvoji povahu nic neohrožuje ani nefascinuje víc. Je to bláznivá představa a vede na scestí. Nemůžeš mi věřit alespoň jako lékaři, když ti to říkám?“

Já už jsem tedy samozřejmě k tomu tématu nic nedodala, a zanedlouho jsme šli zase spát. On si myslel, že jsem usnula první, ale já nespala, jen jsem ležela a hodiny se zkoušela rozhodnout, jestli se ten přední a zadní vzor opravdu pohybují spolu, nebo každý zvlášť.

U vzoru, jako je tenhle, na denním světle chybí jakákoli pravidelná posloupnost a nedbá se žádných zákonů, což člověka se zdravým rozumem bez ustání irituje.

Ta barva sama je dostatečně odporná, proměnlivá a dohánějící k zuřivosti, ale ten vzor vás prostě mučí.

Myslíte si už, že ho dokonale znáte, ale když ho hodný kus sledujete, najednou udělá salto vzad a máte to. Dá vám nečekanou facku, srazí vás na zem a pak vás ještě pošlape. Je to jako ve zlém snu.

Ten vnější vzor je květinová arabeska připomínající spíš nějakou houbu. Pokud si dovedete představit shluk muchomůrek, nekonečný řetězec muchomůrek, rašících a vyrážejících do nekonečných spirál a ohybů, tak to je přibližně ono.

Tedy, alespoň někdy!

Mezi velkou zvláštnost téhle tapety, které si, zdá se, kromě mě nikdo nevšiml, totiž patří, že se mění s tím, jak na ni dopadá světlo.

Když pak východním oknem pronikne sluneční svit – vždycky vyhlížím ten první dlouhý, rovný paprsek – mění se tapeta tak rychle, že tomu nikdy nemůžu tak docela věřit.

A proto ji pořád pozoruju.

V měsíčním světle – pokud měsíc svítí, svítí celou noc – by mě ani nenapadlo, že to je ta samá tapeta.

V noci se na ní při jakémkoliv světle, za soumraku, při svíčkách, ve světle lampy a při měsíčním světle (kdy to je nejhorší), objevují mříže! Myslím tedy na tom vnějším vzoru, ta žena za ním je pořád stejná.

Dlouho jsem si neuvědomovala, co se to ukazuje vespod, co je ten nezřetelný spodní vzor, teď už si ale jsem dost jistá, že to je žena.

Ve dne je zaražená a tichá.

Představuju si, že je jako myška kvůli tomu vzoru. Je to neskutečný hlavolam. Celé hodiny jsem kvůli němu taky jako pěna.

Chodím si teď často lehnout. John říká, že mi to prospívá, a ať jen spím, kolik to jen jde.

Vlastně ten zvyk zavedl on, protože mě po každém jídle nutil jít si na hodinu lehnout.

Jsem přesvědčená, že mi to škodí, protože jak vidíte stejně nespím.

Jen to podporuje neupřímnost, protože jim neříkám, že jsem vzhůru – ani nápad!

Až se Johna začínám i trochu bát.

Zdá se mi někdy hrozně divný a Jennie má taky takový nevysvětlitelný výraz.

Občas se mi jen jako taková vědecká hypotéza mihne hlavou, že to třeba je kvůli té tapetě!

Sledovala jsem Johna, když netušil, že se dívám, a několikrát jsem neočekávaně a s nějakou naprosto nevinnou výmluvou vešla do pokoje a přistihla jsem ho, že se *díval na tu tapetu!* Totéž platí i pro Jennie. Přistihla jsem ji jednou, když na ní měla položenou ruku.

Nevěděla, že tam jsem, a když jsem se jí klidným, nesmírně klidným hlasem a

tak nevzrušeně, jak jen to bylo možné, zeptala, co s tou tapetou dělá, otočila se, jako kdybych ji přistihla při krádeži, a vypadala dost rozezleně – ptala se mě, proč ji tak děším!

Pak mi řekla, že ta tapeta špiní všechno, čeho se dotkne, že objevila žluté skvrny na všem mém i Johnově oblečení, a že by byla ráda, kdybychom si na to dávali pozor!

No nezní tohle nevinně? Já ale vím, že si prohlížela ten vzor, a jsem rozhodnutá, že ho nerozluští nikdo kromě mě!

Život je teď mnohem napínavější. Uznejte sami, mám něco, k čemu se upínám, na co se těším, co pozoruju. A taky skutečně mám větší chuť k jídlu a jsem klidnější, než jsem bývala.

Johna tak těší, že se uzdravuju! Nedávno se usmál a řekl, že to vypadá, že rozkvétám i té mojí tapetě navzdory.

Jen jsem se tomu zasmála.

V žádném případě jsem mu nechtěla říkat, že to je právě díky ní – utahoval by si ze mě. A možná by mě i vzal pryč.

Já ale nechci odjet, dokud na to nepřijdu. Mám ještě týden a myslím si, že mi to bude stačit.

Cítím se stále lépe a lépe! V noci moc nespím, protože s napětím sleduju nejnovější vývoj situace, ale pořádně se prospím ve dne.

Ve dne je mi ta tapeta protivná a jen mě mate a unavuje.

Na houbách se objevují další a další výhonky a všude přes to jsou nové odstíny žluté. I přes svědomitou snahu si o tom nedokážu udržet přehled.

Na téhle tapetě je tak podivná žlutá! Musím kvůli ní myslet na všechny žluté věci, které jsem kdy viděla – ale ne na nic pěkného, jako třeba květy pryskyřičníku, ale na staré, shnilé, prolezlé žluté věci.

Na té tapetě je krom toho ještě něco – zapáchá! Všimla jsem si toho, když jsme poprvé vešli do toho pokoje, ale byl tehdy tak slunný a vzdušný, že to moc nevadilo. Teď ale týden přšelo a byla mlha, a ať jsou okna dokořán, nebo na petlici, zapáchá to tu.

A ten zápach se rozlézá po celém domě.

Zjišťuju, že se drží v jídelně, číhá v salóňku, skrývá se v hale, a na schodech pak leží a vyčkává, až přijdu.

Mám ho i ve vlasech.

I když se vydám na vyjížděku a jen zprudka otočím hlavou, cítím ho!

Navíc to je tak divný zápach! Hodiny a hodiny jsem se pokoušela ho prozkoumat, přijít na kloub tomu, co mi připomíná.

Není to vyloženě smrdutý zápach – alespoň zpočátku ne - a taky je velmi jemný, při vši jemnosti to ale zároveň je ten nejvytrvalejší odér, jaký znám.

Teď v tom vlhkém počasí to je strašné, v noci se vzbudím a cítím, jak je všude kolem.

Nejdřív mě to rušilo. Vážně jsem přemýšlela o tom, že bych zapálila dům, a tak se ho zbavila.

Už jsem si na něj ale zvykla. Napadá mě jen jediná věc, již mi připomíná: barvu té tapety! Žlutý zápach.

Na zdi je taková legrační značka, až úplně dole, kousek nad podlahou. Takový pás lemující celou místnost. Najdete ho za každým kusem nábytku kromě postele, je dlouhý, rovný, je to vlastně rýha - jako kdyby ji někdo opakovaně drhnul.

Nevím, jakým způsobem, kdo a z jakého důvodu to dělal. Dokolečka a dokola a ještě jednou – dokolečka a znovu a znovu – točí se mi z toho hlava!

Nakonec jsem přece jen na něco přišla.

Díky tomu, že jsem ji tak sledovala v noci, když se proměňuje, jsem to konečně vyzkoumala.

Ten přední vzor se hýbe, a žádný div! To ta žena v pozadí s ním otrásá!

Někdy se mi zdá, že v pozadí je spousta žen, a někdy jen jedna, a ta rychle leze dokola a při tom vším třese.

Na těch nejjasnějších místech se zastaví a je klidná a v těch nejtemnějších se chytí za mříže a lomcuje jimi seč může.

A celou tu dobu se snaží dostat ven. Nikomu se ale nemůže podařit prodat se skrz ten vzor – škrťí. Myslím, že i proto má tolik vrcholů podobných hlavám.

Dostanou se skrz a pak je ten vzor zaškrťí a otočí je hlavou dolů a zbělají jim oči!

Kdyby se zakryly ty hlavy nebo kdyby je někdo sundal, nebyl by ten vzor ani způlky tak hrozný.

Myslím, že ta žena ve dne vylézá! A – jen mezi námi – povím i proč: viděla jsem ji!

Vidím na ni ze všech oken!

Je to pořád ta samá žena, to vím, protože se vždycky plazí po zemi, a většina žen přítom ve dne po zemi neleze.

Pozoruju ji na té dlouhé silnici pod stromy, plazí se po ní, a když se blíží povoz, skryje se pod šlahouny ostružin.

Nemám jí to ani trochu za zlé. Určitě je nesmírně ponižující, když vás ve dne přistihnou, jak lezete po zemi!

Vždycky zamykám, když se ve dne plazím. Nemůžu to dělat v noci, protože vím, že by John hned začal něco tušit.

A John je poslední dobou tak divný, že ho nechci nijak provokovat. Přála bych si, aby se odstěhoval do jiného pokoje! Krom toho nechci, aby tu ženu v noci osvobodil někdo jiný než já.

Často si říkám, jestli bych ji nemohla vidět ze všech oken zároveň.

Ale ať se otáčím jak jen nejrychleji můžu, vidím vždy jen z jednoho okna.

A ačkoliv ji tedy stále vidím, možná jen leze rychleji, nežli se já otáčím!

Občas jsem ji pozorovala, když byla daleko, v otevřené krajině, plazila se tak rychle jako stín mraku za silného větru.

Kdyby jen šlo nějak sundat ten vrchní vzor ze spodního! Chci se o to pokusit, kousek po kousku.

Přišla jsem i na jinou zvláštní věc, ale tu ještě neprozradím! Není dobré příliš věřit lidem.

Už mám jen dva dny na to, abych strhala tu tapetu, a zdá se mi, že si toho John začíná všimnout. Ten jeho pohled se mi nechce líbit.

Slyšela jsem, jak se Jennie doktorskou vyptával na spoustu věcí týkajících se mě. Mohla mu ale dát velmi uspokojivé odpovědi.

Řekla, že ve dne hodně spím.

I když se tolik snažím být jako myška, John ví, že v noci moc dobře nespím.

Mě se taky vyptával na všechno možné a předstíral, že je milující a něžný.

Jako kdybych ho neměla prokouknutého!

Nedívím se ale, že se takhle chová, když tři měsíce spí pod touhle tapetou.

Zajímá sice jenom mě, ale jsem si jistá, že na Johna i Jennie taky vskrytu působí.

Hurá! Tohle je úplně poslední den tady, ale to stačí. John na noc zůstával ve městě a do večera se nevrátil.

Jennie chtěla spát u mě – je to ale mrška prohnaná! - ale řekla jsem jí, že si bezpochyby lépe odpočinu, když budu v noci docela sama.

To byl chytrý tah, protože ve skutečnosti jsem nebyla sama ani chvíli! Hned, jak začal svítit měsíc a ta ubožačka se začala plazit a lomcovat tím vzorem, jsem vstala a běžela jí na pomoc.

Tahala jsem a ona lomcovala, lomcovala jsem a ona tahala, a do rána jsme zeď zbavily pořádných pár metrů té tapety.

Pruh do výšky mé hlavy táhnoucí se podél půlky pokoje.

A když pak vyšlo slunce a ten strašný vzor se mi začal vysmívat, zapřísáhla jsem se, že to dnes dokončím!

Zítřejší odjíždíme a stěhují všechnu můj nábytek dolů, abychom dům opustili ve stejném stavu, jako byl před naším příjezdem.

Jennie při pohledu na zeď strnula údivem, ale zvesela jsem jí vysvětlila, že jsem to udělala čistě z nenávisti k té odporné věci.

Zasmála se a řekla, že by to klidně udělala taky, ale že se hlavně nesmím unavit.

Ta se v ten moment tedy prozradila!

Ale ještě tu jsem já a té tapety se kromě mě nikdo nedotkne, jen přes mou mrtvolu!

Pokusila se mě z pokoje vystrnadit, bylo to ale příliš očividné. Řekla jsem, že je teď tak klidný, prázdný a čistý, že se mi zdá, že si znovu lehnu a budu spát, jak nejdéle to půjde, a ať mě nebudí ani na večeri – zavolám na ni, až se vzbudím.

Takže teď je pryč a služebnictvo je pryč, všechny věci jsou pryč a je tu jen tahle velká postel přibitá k podlaze a na ní plátěná matrace, které tu původně byly.

Dnes máme spát dole a zítra pojedeme lodí domů.

Když je ten pokoj teď zase prázdný, docela se mi líbí.

Jak si tu ale ty děti zařídily!

Ta postel je pořádně ohlodaná!

Já se ale musím vrhnout do práce.

Zamkla jsem dveře a hodila jsem klíč na cestičku před domem.

Nechci ven a nechci, aby sem někdo chodil, dokud nepřijde John.

Chci ho ohromit.

Mám tu provaz, který neobjevila ani Jennie. Jestli se ta ženská dostane ven a pokusí se uniknout, můžu ji svázat!

Zapomněla jsem ale, že moc vysoko nedosáhnu, když nemám na co si stoupnout.

S tou postelí ale nehnu!

Snažila jsem se ji nadzvednout a posunout, dokud jsem se docela nevyčerpala, a pak mě to tak rozzlobilo, že jsem jí v jednom rohu kousek ukousla; bolely mě ale z toho zuby.

Pak jsem strhala všechnu tapetu, na niž jsem dosáhla z podlahy. Neuvěřitelně dobře drží a ten vzor si to prostě užívá! Všechny ty uškrcené hlavy a vyvalené oční bulvy a rozlezlé houbovité výrůstky posměvačně piští!

Začínám být dost naštvaná na to, abych udělala něco šíleného. Skok z okna by byl obdivuhodný výkon, ale ty mříže jsou příliš silné, abych to i jen zkoušela.

A krom toho bych to neudělala. Samozřejmě, že ne. Dobře vím, že takový krok by byl nepatřičný a mohl by být nevhodně vykládán.

Nechce se mi z toho okna ani dívat – je tam tolik plazících se žen a ke všemu se plazí tak strašně rychle.

Zajímalo by mě, jestli všechny vylezly zpoza té tapety jako já?

Já jsem teď ale bezpečně přivázaná tím dobře ukrytým provazem – mě odsud na tu cestu nedostanete!

Až přijde noc, budu se asi muset vrátit zpátky za ten vzor, a to není snadné!

Je to tak příjemné, být volná v tomhle velkém pokoji a lézt si jak se mi zlíbí!

Nechci ven. Nepůjdu, i kdyby mě o to Jennie žádala.

Venku totiž musíte lézt po hlině a namísto žluté je všechno zelené.

Tady ale mohu bez obtíží lézt po podlaze a rameno mi nádherně zapadá do té rýhy podél zdi, takže nesejdu z cesty.

Cože, u dveří je John!

Málo platné, mladý muži, to neotevřete!

Jak jen volá a tluče!

Teď chce sekuru!

To by ale byla velká škoda, rozbít ty krásné dveře!

„Johne, drahoušku!“ řekla jsem jak nejněžněji umím, „klíč je dole u schodů k hlavnímu vchodu, pod platanovým listem!“

To ho na chvílku umlčelo.

Pak řekl velice, velice klidně:

„Miláčku, otevři ty dveře!“

„Nemůžu,“ odpověděla jsem. „Klíč je dole u předních dveří, pod platanovým listem!“

A pak jsem to opakovala, několikrát, jemně a pomalu a tolikrát, až se tam zašel podívat a samozřejmě ten klíč našel a pak otevřel. Zůstal stát hned ve dveřích.

„Co se to tu děje?“ vykřikl.

„Proboha, co to děláš!“

Já lezla nevzrušeně dál, ale podívala jsem se na něj přes rameno.

„Konečně jsem se dostala ven,“ řekla jsem mu, „tobě a Jane navzdory. A strhla jsem většinu tapety, takže už mě tam zpátky nedostaneš!“

Proč jen ten člověk omdlel? Ale je to tak, skácel se mi přímo na cestičku podél zdi, takže jsem pak pokaždé musela lézt přes něj!